

„Minu abikaasa,” västas rahulikult ja kindlast Juhan, „on kõigega rahul, mis ma ial teen, ta saab ka nüüd üsna rahul olema.”

„Ja Teiega mitte tõlitsema?!” küsits uuesti undsakas.

„Ei hoitku selle eest,” västas Juhan natuke elavamalt, mitte üht kõlbmata sõna, ka mitte seda kõige vähemat ei saa ta müsle ütlema. Selle pääle wöin ma wöi leppida, kui Teie seda sooviksitsite.

Undsakad rääkisid natuke isikeskes ja olid siis välja arutanud, et Juhani käest veel rohkem raha teenida wöida. Üks neist rääkis selle ašja pooltest Juhaniga edasi: „Armas sõber! Teie kõne näitab meile paljuskiitumine olewat, ometi kui Teie oma sõnade töenduseks kihlweu pääle meiega välja tahate astuda, siis oleme meie ka seega üsna valmis, siiski sõeme meie ašja nii, et Teile sest kasu kašwab. Teie lubate meile paljalt oma kuue küljes olewad hõbedased nõöbid ja Teie hõbedased kinga shnallid, kui Teie abikaasa tõlitseb, västasel järgul maksame aga meie

igaüks Teile 50 rubla. Meie lähme Teiega ühtlasi Teie kodu ja kuulame kõnet, mis Teie naisega isikeskes räägite päält. Et aši 150 rubla suur on, siis tahame seda kihlwedu kohtu kirjutaja läbi, kohulikult kinnitada lasta, ühtlasi ka sellepäras, et västasel järgul Teie abikaasa, nõöpide ja shnallide väljaandmise västa ei saaks olla”.

„On ka minulgi nõnda õigem,” ütles Juhan selle pääle, ja — mis õeldud, see sai ka tehtud.

Ometi nägi kohukirjutaja undsakaid läbi ja märkas nende kavalust, ja et aši ilusti ja forrapäras läheks, laškis tema neid kolme see lubatud 150 rubla kautsioniks maksa, selle tingimisega, et ka Juhan, kui ta peaks kauftama, neid nõöpa ja shnalla mitte ei peaks keelma ja et ašja lugu temale (k. kirjutajale) isitärani meeble járele olla, tahta tema iši ka nendega minna ja ašja lugu päält kuulata.

Sai siis ka otsuseks wöetud, et Juhan oma neli saatjat enese majasse kui Poolakaid siisse pidi viima, kes Saksa keelt sugugi ei mõista,